

Arrest

nr. 114 272 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun afkomstig uit het dorp Oghz in het district Deh Bala, provincie Nangarhar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U beweert minderjarig te zijn. Vijf en een half of zes jaar geleden bombardeerden de autoriteiten huwelijksgasten in de buurt van uw dorp. Hierbij werden 46 mensen gedood. Enkele dagen later kwamen de provinciegouverneur en de president hun medeleven betuigen. De families van de slachtoffers ontvingen tevens een compensatie van de overheid. Hoewel de zaak dus officieel was opgelost wilden familieleden van de slachtoffers wraak nemen. Een deel van hen behoorde tevens tot de Taliban. De dag voor het bombardement was u in een naburig dorp. De Taliban hadden er een bom gelegd vlakbij een ziekenhuis en het leger was ter plaatse gekomen om de bom te ontmijnen. Omdat u daar in de buurt was werd u door de soldaten behandeld als verdachte. U werd door soldaten naar huis begeleid. Daar spraken ze via een tolk met uw

grootvader en verrichtten ze een huiszoeking. Omdat de autoriteiten daags voor het bombardement in jullie woning waren geweest werd uw vader aangewezen als verantwoordelijke voor het bombardement. De Taliban verdacht hem van spionage. Vijftien tot twintig dagen na het bombardement ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban. Toen uw vader de brief las werd hij kwaad en hij sprak er over met uw grootvader. Er werd ook op uw vader geschoten. Hij kon echter vluchten en raakte niet gewond. De volgende ochtend vertrok uw vader naar de moskee voor het ochtendgebed. Hij keerde nooit meer terug. U weet niet of hij gekidnapt werd door de Taliban of uit de regio gevlucht is. Uw grootvader deed aangifte van de verdwijning, maar werd niet geholpen. Na de verdwijning van uw vader werd uw familie nog steeds beschuldigd van spionage. Omdat u en uw broers nog kinderen waren werden jullie met rust gelaten. Ongeveer anderhalf of twee jaar later werd uw oudere broer J. M. (...) neergeschoten. De Taliban had een brief achtergelaten bij zijn lichaam. Uw grootvader diende een klacht in, maar tevergeefs. Omdat u vanaf dan de oudste was van de familie werd u na enige tijd ook geïnterviewd. Daarom mocht u van uw grootvader niet meer alleen naar buiten gaan. Op een avond- een jaar of anderhalf jaar na de dood van uw broer- ging u echter de koeien naar binnen halen. U zag vijf of zes Taliban leden die stop riepen. U rende weg. U werd beschoten maar kon vluchten. Daarna mocht u de woning niet meer verlaten en enkele dagen later verliet u Afghanistan. Uw grootvader had uw reis geregeld. Op 8 januari 2013 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw vertrek vernam u van uw vader dat dorpelingen naar u gevraagd hadden. Hij had geantwoord dat hij niet wist waar u was. U beschikt over een taskara en een verklaring van uw grootvader over uw problemen waarvan de inhoud door de dorpsoudsten en het districtshoofd werd bevestigd.

B. Motivering

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 8 februari 2013 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar – waarbij u een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een taskara neerlegt die aantoonde dat u 16 jaar was in 1391 (Afghaanse kalender, komt overeen met de periode 21 maart 2012/ 21 maart 2013 volgens onze kalender), blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken die de kern van uw relaas omvatten, en aldus uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een bom geplaatst was bij een ziekenhuis rechtover jullie woning. Omdat jullie zo dichtbij woonden voerden de autoriteiten een huiszoeking uit (CGVS Vragenlijst, dd. 22/02/2013, p. 4, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal bracht u echter een andere versie van bovenvermelde feiten. U beweerde dat het ziekenhuis op zo'n vijftien tot twintig minuten wandelafstand van uw woning lag in een naburig dorp. Omdat u daar in de buurt aanwezig was toen de autoriteiten de bom kwamen ontsporen zou u door militairen als verdachte beschouwd zijn. Daarom zouden ze u naar huis begeleid hebben en een huiszoeking verricht hebben in uw woning (CGVS II, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u echter geen verklaring, maar ontkent u enkel op de DVZ ooit iets anders verklaard te hebben. Nochtans blijkt uit de Vragenlijst duidelijk dat u tot twee maal toe verklaarde dat het ziekenhuis vlakbij uw thuis lag. Uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden u bovendien voorgelezen en u tekende deze voor akkoord (CGVS, p. 5 en DVZ Vragenlijst, p. 5). Het betreft hier geen detail, maar de reden waarom jullie door de Amerikanen verdacht werden van betrokkenheid bij het plaatsen van de bom, hetgeen op haar beurt leidde tot de verdenking van de Taliban dat uw familie voor de buitenlanders spioneert omwille waarvan u uiteindelijk het land ontvlucht bent. Daarnaast stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader reeds drie dagen na het bombardement, waarbij huwelijks-gasten omkwamen, een dreigbrief van de Taliban ontving (CGVS Vragenlijst, p. 4 vraag 5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat jullie de dreigbrief pas vijftien tot twintig dagen na het bombardement hadden ontvangen (CGVS II, p.5). Bovendien legde u deze dreigbrief niet neer en legde u geen coherente verklaringen af als reden voor uw nalaten. Aanvankelijk beweerde u dat uw vader de dreigbrief had meegenomen de ochtend toen hij verdween (CGVS II, p. 5). Gevraagd waarom hij dat zou gedaan hebben wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u niet wist wat uw vader met de dreigbrief had gedaan (CGVS II, p. 6). Hoewel u aan uw grootvader had gevraagd om voor u

bewijsstukken vanuit Afghanistan over te brengen vroeg u hem nooit naar de dreigbrief (CGVS II, p.6). De brief die door de Taliban bij het lijk van uw broer zou zijn achtergelaten legde u evenmin neer. Verder is het allerminst aannemelijk dat de Taliban u gedurende jaren ongemoeid zou hebben gelaten. U antwoordde hierop dat u aanvankelijk niet werd geïnterviewd omdat u nog een kind was. U zou tien of elf zijn geweest toen uw vader verdween (CGVS II, p. 5 en 10). In dit verband dient echter gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen betreffende uw leeftijd. U verklaarde tevens dat jullie vooral geïnterviewd werden door Z. (...), de vader van de bruid die lid was van de Taliban. U wist echter helemaal niets te vertellen over zijn activiteiten voor de Taliban. U kon enkel zeggen dat hij lid was (CGVS II, p. 4). Hoewel uw grootvader en uw broers nog steeds in uw dorp verblijven en u vanuit België contact heeft met uw grootvader wist u niet of zij sinds uw vertrek concrete problemen hebben gekend met de Taliban. U zou hier ook niet naar geïnformeerd hebben (CGVS II, p. 7, 9 en 10). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat deze hieromtrent precieze en concrete informatie zou kunnen geven. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Derhalve kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Gezien u echter wel aannemelijk gemaakt hebt dat u afkomstig bent uit de provincie Nangarhar, meer bepaald uit het district Deh Bala, bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt immers dat er in de provincie Nangarhar en meer bepaald in het district Deh Bala, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De door u neergelegde beschrijving van uw problemen met bevestiging door de lokale autoriteiten heeft een sterk gesolliciteerd karakter en werd opgesteld naar aanleiding van uw asielaanvraag in België. Bovendien betreft het geen objectieve bron, het gaat immers om de verklaringen van uw eigen grootvader. Of de dorpsoudsten en districtshoofd daadwerkelijk de inhoud van zijn verklaringen onderzocht hebben kan uit het document niet worden afgeleid. Bovendien dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen betreffende valse Afghaanse documenten. Uw taskara, ten slotte, werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van "art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het recht voorafgaand te worden gehoord, onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur als algemeen rechtsbeginsel". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekende partij haalt vervolgens in een derde en laatste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld

2.2.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest en van het "recht om voorafgaand te worden gehoord" als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, argumenteert verzoekende partij het volgende: "Onderdeel van het recht voorafgaand te worden gehoord is de mogelijkheid die aan verzoeker had moeten gegeven worden om samen met zijn raadsman (en bijgestaan door de tolk) de door de ondervrager genoteerde gezegden van verzoeker te herlezen en bovendien de mogelijkheid te geven deze genoteerde gezegden aan te vullen en te corrigeren.

De Raadsman van verzoeker heeft hierom uitdrukkelijk gevraagd op het einde van het tweede gehoor (zie tweede gehoor, p. 10, eerste opmerking van de raadsman), waarop de ondervrager reliceerde : "U weet dat we dit niet doen".

Luidens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU heeft eenieder het recht te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Dit recht om te worden gehoord is een onderdeel van het recht op bestuur, dat thans erkend wordt als algemeen rechtsbeginsel, hetgeen blijkt uit de toelichting bij art. 41 waarin verwezen wordt naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg dienaangaande.

Artikel 41 van het Handvest kan in deze wel degelijk worden ingeroepen omdat asiel, subsidiaire bescherming en terugkeer een materie betreft waarvoor een Europese regelgeving van kracht is. (Luc Denys, Overzicht van het vreemdelingenrecht, 2012, nr. 443-444)

Om deze reden alleen al moet de bestreden beslissing in zijn geheel worden vernietigd omdat essentiële elementen ontbreken die het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen noodzakelijk maken.

De te bevelen aanvullende onderzoeksmaatregelen houden in dat het gehoor moet worden overgedaan en dat bij het einde van het gehoor aan verzoeker en zijn raadsman, bijgestaan door een tolk Pashtoun-Nederlands, de mogelijkheid moet gegeven worden om de tekst van het gehoor na te lezen en om vervolgens hun aanvullende en corrigerende bemerkingen integraal te zien noteren."

2.2.1.2. De Raad kan zich dienaangaande volledig aansluiten bij de door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geformuleerde repliek: "Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bevat het recht op behoorlijk bestuur en bepaalt het recht van éénieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim. Verder bevat artikel 41 het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Dit artikel is echter alleen toepasselijk op de instellingen en organen van de Europese Unie. Hoewel artikel 51 lid 1 van het Handvest bepaalt dat de bepalingen van het Handvest toepasselijk zijn op de instellingen, organen en instanties van de Unie en de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, is de bescherming van het recht op behoorlijk bestuur voorzien in artikel 41 slechts uitdrukkelijk opgedragen aan de instellingen, organen en instanties van de Unie en dus niet aan de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Artikel 41 is dus een *lex specialis* die voorrang heeft op de algemene bepaling (cf. M. DESOMER, "Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie", T. P. B. 2011/10, 673).

De schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan in onderhavige procedure niet dienstig worden aangevoerd.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker op 16 mei 2013 en 21 juni 2013 werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Waar verzoekende partij voorts stelt dat haar de mogelijkheid had moeten gegeven worden om samen met haar raadsman (en bijgestaan door de tolk) de door de ondervrager genoteerde gezegden van verzoekende partij te herlezen en bovendien de mogelijkheid te geven deze genoteerde gezegden aan te vullen en te corrigeren, wijst verwerende partij er op dat de procedure voor de commissaris-generaal een administratieve en geen juridische procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de Vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van verzoekende partij. Daarenboven beschikt verzoekende partij over een opschortend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar zij haar grieven en middelen ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal kan kenbaar maken en die in volle rechtsmacht oordeelt over de asielaanvraag. Ter voorbereiding van dit beroep kan verzoekende partij inzage hebben en een kopie verkrijgen van het administratief dossier van de commissaris-generaal (met inbegrip van het gehoorverslag)."

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat de *protection officer* in haar vraagstelling blijk gaf van een voor haar intimiderende partijdigheid doordat zij een "oorlogsmisdad" tijdens het interview heeft afgedaan

als een “ongeluk”. Verzoekende partij geeft in het verzoekschrift zowel de passage weer waaruit de “intimiderende vooringenomenheid” blijkt als de reactie hierop van haar raadsman op het einde van het gehoor. Verzoekende partij haalt ten slotte nog aan dat een dergelijke uitspraak strijdig is met de houding en ingesteldheid die volgens de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de ondervrager aanwezig dient te zijn. Zij citeert dienaangaande de relevante passage uit het voormelde document.

2.2.2.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad kan het betoog van verzoekende partij dat uit de vraagstelling kan worden afgeleid dat de *protection officer* partijdig en vooringenomen was niet bijtreden. Deze bewering vindt immers geen steun in het gehoorverslag. Uit de relevante passage (“*Maar het feit dat er bij jullie een huiszoeking verricht werd kan toch geen reden geweest zijn om uw vader als spion te aanzien. Want het bombardement op het huwelijksfeest was duidelijk een ongeluk*”, administratief dossier, stuk 5, p. 5)) kan enkel worden afgeleid dat de ondervrager verzoekende partij heeft willen wijzen op een eigenaardigheid waar hij/zij meer duidelijkheid over wenste te bekomen, waarbij de Raad er nog op wijst dat verzoekende partij zelf meermaals duidelijk of impliciet heeft aangegeven, zelfs in haar antwoord op de kwetsieuze vraag, dat de bomaanslag een ongeluk betrof (“*Ze spraken met de ouderen en verontschuldigde zich voor het incident. Ze legden uit dat het een vergissing was en ze zonden één lid van de vermoorde families naar de hadj in Mekka. En deze die niet wilden gaan die families kregen 50.000 Afghani. (...) En weet u waarom ze daar bommen op gooiden? Ze dachten dat het Taliban was (...) Mijn vader was geen spion maar omdat die mensen hun familieleden verloren en Taliban leden gedood werden...ze kunnen officieel niets doen. Dus het gemakkelijkste was zich wreken op iemand en ze verdachten gewoon mijn vader*”, administratief dossier, stuk 5, p. 2, 3 en 5). Zulks ligt volledig in de lijn van het doel van een gehoor op het Commissariaat-generaal, met name de asielzoeker de mogelijkheid geven om zijn relaas op een duidelijke en omstandige manier uiteen te zetten teneinde aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert/een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals reeds geciteerd werd, een duidelijk en helder antwoord kon formuleren op de aan haar gestelde vraag. De uitleg dat verzoekende partij behoorlijk geschokt zou zijn geweest door het feit dat de *protection officer* zonder meer een “oorlogsmisdaad” zou hebben gereduceerd tot een “ongeluk”, hetgeen intimiderend op haar zou zijn overgekomen, vindt dan ook geen steun in het gehoorverslag.

Volledigheidshalve sluit de Raad zich ook nog aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande stelt in haar nota met opmerkingen: “*De protection officer treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Geen enkele van de overwegingen in de bestreden beslissing is gebaseerd op een subjectief aanvoelen van de protection officer. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor verwerende partij niet inziet hoe deze aangestelde in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een loutere subjectieve manier zou oordelen.*”

2.2.3.1. Volgens verzoekende partij schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht doordat hetgeen zij precies heeft gezegd over de ligging van haar huis ten opzichte van het ziekenhuis waar een bom werd ontijdend, niet precies genoeg werd weergegeven in de vertaling. Verzoekende partij licht toe dat zij zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft uitgedrukt in het Pasjtoe en dat de tolk heeft vertaald van het Pasjtoe naar het Engels. De *protection officer* heeft derhalve rechtstreeks – uiteraard onhoorbaar en onzichtbaar voor de overige aanwezigen – van het Engels naar het Nederlands vertaald. Verzoekende partij oppert dat het aan de hand van de in het Nederlands getypte vragen en antwoorden onmogelijk is om te achterhalen wat zij precies heeft gezegd. Alleszins was er tijdens en na het gehoor geen enkele mogelijkheid om na te gaan wat de ondervrager nu precies in het Nederlands heeft genoteerd.

Wat betreft haar verklaringen over de ligging van haar huis ten opzichte van het ziekenhuis, voert verzoekende partij het volgende aan: “*het volstaat om de gezegden van verzoeker hierover naast elkaar te leggen.*”

De onschadelijk gemaakte bom was geplaatst recht tegenover de ingang van het ziekenhuis. En het ziekenhuis bevond zich “vlakbij” het huis van verzoeker in die zin dat er zich geen andere huizen bevinden tussen het huis van verzoeker (dat in het dorp Orgh ligt) en het ziekenhuis (dat aan de rand ligt van het dorp Naw Ghay). Het is met andere woorden, bekeken vanuit het standpunt van een inwoner van her dorp van verzoeker, het bij het ziekenhuis meest nabij gelegen huis van het dorp Orgh. (pagina 5 van het gehoor van 21 juni 2013).”

2.2.3.2. Betreft haar opmerkingen met betrekking tot de vertaling van de interviewer van het Engels naar het Nederlands en omgekeerd, duidt de Raad erop dat, zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd, ook artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) restrictief moet worden geïnterpreteerd. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de dossierbehandelaar die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Het verwijt van verzoekende partij dat de *protection officer* rechtstreeks “onzichtbaar en onhoorbaar voor de overige aanwezigen” vanuit het Engels naar het Nederlands heeft vertaald, is derhalve onterecht. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat er tijdens en na het gehoor geen enkele mogelijkheid werd geboden om na te gaan wat de ondervrager nu precies in het Nederlands heeft genoteerd, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.1.2.

Aangaande het argument dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de ligging van haar huis ten opzichte van het ziekenhuis niet precies genoeg werden weergegeven in de vertaling, citeert de Raad voor de duidelijkheid beide versies die verzoekende partij heeft weergegeven. Zo verkondigde verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: *“Voor zijn verdwijning werd een bom geplaatst aan de ingang van het ziekenhuis recht tegenover ons huis. Nog voor de bom kon ontploffen hebben Amerikanen de bom onschadelijk gemaakt. Doordat ons huis vlakbij was deden ze een huiszoeking bij ons thuis.”* (administratief dossier, stuk 17, p. 4, vraag 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd door verzoekende partij het volgende aangehaald: *“Er is een kliniek in het dorp Naw Ghay het dorp naast ons. De Taliban hadden een mijn dicht bij de kliniek gelegd. De autoriteiten vonden de mijn; een groep Amerikanen samen met het ANA. Ze kwamen naar het dorp om de bom te ontmijnen. En soms speelde ik in het dorp Naw Ghay met de jongens we speelden cricket en zo. Ik ging naar dat dorp toen ik het ANA zag en de Amerikanen. Ik wilde omkeren om naar huis te gegaan maar een lid van het ANA vroeg wat ik daar deed en waarom ik me omkeerde. Ik zei dat ik in het dorp ernaast woonde en gewoon met de jongens kwam spelen. Hij verdacht me en zei dat hij me naar huis ging begeleiden en vroeg wie er thuis was. Ik vertelde dat grootvader thuis was en hij vroeg aan grootvader om met hem te praten. Mijn grootvader kwam met de soldaat praten. De Amerikanen en het ANA kwamen naar mijn huis en toen grootvader met hen ging praten –ze hadden ook een tolk- zeiden ze aan grootvader dat ze onze familie verdachten en ze wilden een huiszoeking doen. Grootvader zei we hebben niets misdaan en liet hen de woning doorzoeken. (...) Het was voor de kliniek in dorp Naw Ghay, het is 15 tot 20 minuten te voet. Als je van mijn dorp komt en als je Naw Ghay binnenkomt is het bij het begin.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij met “vlakbij haar huis” bedoelde dat er zich geen andere huizen bevinden tussen haar huis en het ziekenhuis. Deze uitleg, die verzoekende partij aanhaalt teneinde de verschillende versies van haar asielrelaas met elkaar te doen rijmen, kan door de Raad echter niet worden aanvaard. Verzoekende partij heeft immers tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat, net omdat haar huis vlakbij het ziekenhuis (en de bom) lag, er een huiszoeking bij haar thuis werd uitgevoerd. Verzoekende partij rept met geen woord over het feit dat haar aanwezigheid in de buurt van de bom/het ziekenhuis enige rol zou hebben gespeeld bij deze problemen. In de versie van de feiten die verzoekende partij heeft gegeven op het Commissariaat-generaal, wordt dan weer heel duidelijk benadrukt dat het feit dat zij in de buurt aan het spelen was de argwaan opwekte van de Amerikanen en het ANA, hetgeen ertoe heeft geleid dat zij naar haar huis zijn gegaan om met haar grootvader te spreken. Hoewel het woord “vlakbij” op zich nog op verschillende manieren zou kunnen worden geïnterpreteerd, zijn de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, gelet op de context, dermate uiteenlopend dat zij niet kunnen worden goedgepraat door bovenstaande argumentatie. De Raad ziet verder ook niet in hoe deze tegenstrijdigheid te wijten zou

kunnen zijn aan een verkeerde of onvolledige vertaling van haar verklaringen. Hierbij dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Pasjtou en dat zij dit verslag achteraf voor goedkeuring heeft ondertekend. De verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal zijn dermate precies en duidelijk dat niet kan worden ingezien dat het zou gaan om een vertalingsfout, die deze totaal uiteenlopende versies dan ook nog eens zou kunnen goedpraten.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel verweer aanvoert tegen de in de bestreden beslissing vermelde beslissing van de Dienst Voogdij dat uit medische tests blijkt dat zij meerderjarig is en dat zij derhalve niet als minderjarige kan worden beschouwd. Net zo min brengt verzoekende partij specifieke argumenten aan teneinde afbreuk te doen aan de volgende door verwerende partij gedane vaststellingen: *“Daarnaast stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader reeds drie dagen na het bombardement, waarbij huwelijks gasten omkwamen, een dreigbrief van de Taliban ontving (CGVS Vragenlijst, p 4 vraag 5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat jullie de dreigbrief pas vijftien tot twintig dagen na het bombardement hadden ontvangen (CGVS II, p.5). Bovendien legde u deze dreigbrief niet neer en legde u geen coherente verklaringen af als reden voor uw nalaten. Aanvankelijk beweerde u dat uw vader de dreigbrief had meegenomen de ochtend toen hij verdween (CGVS II, p. 5). Gevraagd waarom hij dat zou gedaan hebben wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u niet wist wat uw vader met de dreigbrief had gedaan (CGVS II, p. 6). Hoewel u aan uw grootvader had gevraagd om voor u bewijsstukken vanuit Afghanistan over te brengen vroeg u hem nooit naar de dreigbrief (CGVS II, p.6). De brief die door de Taliban bij het lijk van uw broer zou zijn achtergelaten legde u evenmin neer. Verder is het allerminst aannemelijk dat de Taliban u gedurende jaren ongemoeid zou hebben gelaten. U antwoordde hierop dat u aanvankelijk niet werd geviseerd omdat u nog een kind was. U zou tien of elf zijn geweest toen uw vader verdween (CGVS II, p. 5 en 10). In dit verband dient echter gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen betreffende uw leeftijd. U verklaarde tevens dat jullie vooral geviseerd werden door Z. (...), de vader van de bruid die lid was van de Taliban. U wist echter helemaal niets te vertellen over zijn activiteiten voor de Taliban. U kon enkel zeggen dat hij lid was (CGVS II, p. 4). Hoewel uw grootvader en uw broers nog steeds in uw dorp verblijven en u vanuit België contact heeft met uw grootvader wist u niet of zij sinds uw vertrek concrete problemen hebben gekend met de Taliban. U zou hier ook niet naar geïnformeerd hebben (CGVS II, p. 7, 9 en 10). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat deze hieromtrent precieze en concrete informatie zou kunnen geven. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.”* Aangezien voormelde bevindingen onbesproken blijven in het verzoekschrift, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet worden toegekend. Betreft de in de bestreden beslissing vermelde conclusie dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat noch verzoekende partij in haar verzoekschrift, noch verwerende partij in haar nota met opmerkingen dienaangaande enige opmerkingen hebben geformuleerd. Bovendien hebben geen van beide partijen desbetreffend objectieve landeninformatie bijgebracht die de door verwerende partij gedane vaststellingen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. De Raad sluit zich dan ook zonder meer aan bij de door verwerende partij genomen beslissing.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 20 en stuk 21) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 mei 2013 en 21 juni 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden aangenomen. De Raad sluit zich aan bij het standpunt van verwerende partij en volgt deze waar zij stelt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT